

Sygn. akt **VIII Ua 23/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch (spr.)
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016r. w G.

sprawy z odwołania G. W. (W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o odsetki

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 26 maja 2015 r. **sygn. akt** VI U 395/14

1) zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu G. W. prawo do odsetek ustawowych od jednorazowego odszkodowania w kwocie 21.735 zł (dwadzieścia jeden tysięcy siedemset trzydzieści pięć złotych) za okres od 30 grudnia 2010r. do 11 kwietnia 2014r.,

2) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na rzecz ubezpieczonego kwotę 1.230 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Mariola Szmajduch (spr.) (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 23/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 września 2014r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił G. W. prawa do ustawowych odsetek za zwłokę w wypłacie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 września 2009r.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do ustawowych odsetek za okres od 30 grudnia 2010r. z tytułu zwłoki w wypłacie jednorazowego odszkodowania w kwocie 21.735 zł za 35% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 września 2009r. Nadto odwołujący wniósł o zasądzenie na swoją rzecz, od organu rentowego, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że decyzja organu rentowego jest dla niego krzywdząca, bowiem na mocy wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 marca 2014r. (sygn. akt VIII AUa 20/13) zmieniono decyzję organu rentowego z 30 grudnia 2010r. i przyznano mu jednorazowe odszkodowanie za 35% uszczerbku na zdrowiu. Zdaniem odwołującego skoro organ rentowy wydał błędną decyzję, to pozostawał w zwłoce w wypłacie świadczenia, a tym samym zobowiązany jest do wypłaty ustawowych odsetek.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując dotychczasowe stanowisko. Dodatkowo w uzasadnieniu podano, że ocena stanu zdrowia odwołującego w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 września 2009r. w toku postępowania przed organem rentowym była zgodna z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy w G. w sprawie VI U 65/11. Wskazano, że w toku powyższego postępowania sądowego dopuszczono dowód z licznych opinii biegłych sądowych, którzy nie stwierdzili u odwołującego uszczerbku na zdrowiu w następstwie wypadku przy pracy. Dopiero w toku postępowania apelacyjnego ustalono u odwołującego uszczerbek na zdrowiu wskutek dopuszczenia dowodu z opinii instytutu naukowo-badawczego. Zdaniem więc organu rentowego ocena stanu zdrowia odwołującego była na tyle niejednoznaczna, że nie można czynić mu zarzutu popełnienia błędów w ustaleniach faktycznych na etapie postępowania administracyjno-orzeczniczego.

Wyrokiem z dnia 26 maja 2015r. (sygn. akt VI U 395/14) Sąd Rejonowy w G. oddalił odwołanie.

Orzeczenie powyższe Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujący stan faktyczny.

W dniu 18 września 2009r. G. W. w czasie wykonywania obowiązków pracowniczych uległ zatruciu tlenkiem węgla. Zdarzenie to zostało zakwalifikowane jako wypadek przy pracy.

Ubezpieczony wniósł do organu rentowego o przyznanie jednorazowego odszkodowania w związku z powyższym wypadkiem przy pracy. W toku postępowania przed organem rentowym zarówno lekarz orzecznik ZUS, jak i komisja lekarska ZUS nie stwierdzili u odwołującego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy. Odwołujący w trakcie badań lekarskich zgłaszał dolegliwości natury kardiologicznej i neurologicznej, a nadto informował, że korzysta z usług psychologa.

W opinii Komisji Lekarskiej ZUS wzięto pod uwagę wyniki badań dodatkowych ubezpieczonego oraz przedłożoną przez niego dokumentację medyczną. W oparciu o powyższe ustalenia orzecznicze, decyzją z dnia 30 grudnia 2010r. organ rentowy odmówił odwołującemu przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania.

Odwołanie od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 lutego 2013r. w sprawie VI U 65/11. Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w zakresie stanu zdrowia odwołującego, w oparciu o opinie biegłych z zakresu neurologii, kardiologii, psychiatrii, medycyny pracy i toksykologii. Biegli: neurolog-psychiatra A. M., kardiolog dr n. med. M. W., neurochirurg dr n. med. A. D., neurolog K. L., toksykolog dr n. med. R. S. nie stwierdzili u odwołującego uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 września 2009r.

Rozpoznając apelację ubezpieczonego, Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 6 marca 2014r. w sprawie VIII Ua 20/13, zmienił powyższy wyrok Sądu Rejonowego

w G. i poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 września 2009r. w wysokości odpowiadającej 35% uszczerbku na zdrowiu. Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe i dopuścił dowód z opinii Instytutu Medycyny Pracy i (...) Środowiskowego w S., który – w oparciu o przeprowadzoną w dniach od 28 października 2013r. do 31 października 2013r. obserwację kliniczną oraz konsultację i badania przeprowadzone w dniach od 6 do 7 listopada 2013r. przez (...) – rozpoznał u odwołującego encefalopatię oraz zespół stresu pourazowego w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 września 2009r. Łączny uszczerbek na zdrowiu z tego tytułu został oceniony na 35%.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego wraz z jego uzasadnieniem doręczono organowi rentowemu w dniu 28 marca 2014r. Decyzją z dnia 11 kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wykonując wyrok Sądu Okręgowego przyznał odwołującemu jednorazowe odszkodowanie w kwocie 21.735 zł. Z kolei zaskarżoną decyzją z dnia z dnia 8 września 2014r. odmówił odwołującemu wypłaty odsetek za zwłokę w wypłacie powyższego odszkodowania.

Odwołujący nie zgodził się z zaskarżoną decyzją i wniósł odwołanie do Sądu.

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał na podstawie dowodów z akt organu rentowego; akt Sądu Okręgowego w G. w sprawie VIII Ua 20/13; akt Sądu Rejonowego w G. w sprawie VI U 65/11; przesłuchania odwołującego.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy poczynił następujące rozważania:

W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd I instancji uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zauważył, że przedmiotem sporu w sprawie o przyznanie odsetek, jest data wymagalności świadczenia. Tym samym w niniejszej sprawie należało ustalić, czy opóźnienie w przyznaniu odwołującemu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 września 2009r. jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

W ocenie Sądu I instancji przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego lub wypłaty tego świadczenia. Błędy organu rentowego rodzące jego odpowiedzialność w postaci zapłaty odsetek można zakwalifikować jako błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Bardziej złożoną jest prawna kwalifikacja błędów w ustaleniach faktycznych, jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany terminie organ rentowy nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności za które ponosi on odpowiedzialność (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 29 maja 2014 roku, III AUa 2071/13, LEX nr 1483723).

Następnie Sąd Rejonowy uznał, że nie dopatrył się po stronie organu rentowego odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie odwołującemu jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 września 2009r. Wprawdzie decyzja z dnia 30 grudnia 2010r. została zmieniona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego

w G. z dnia 6 marca 2014r., jednak opóźnienie w przyznaniu odwołującemu prawa do jednorazowego odszkodowania jest następstwem okoliczności niezależnych od organu rentowego. Sąd Rejonowy uwzględnił bowiem skomplikowany i trudny orzecznictwo do oceny stanu zdrowia odwołującego po dacie wypadku przy pracy. Należy zauważyć, że zarówno lekarz orzecznik ZUS, komisja lekarska ZUS, jak i pięciu doświadczonych biegłych z różnych dziedzin medycyny sporządzających opinie w sprawie VI U 65/11 nie stwierdziło u odwołującego uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy. Taki uszczerbek stwierdził dopiero Instytut Medycyny Pracy i Zdrowia Środowiskowego w S. po kilkudniowej obserwacji klinicznej i konsultacjach wielu specjalistów z zakresu medycyny. Fakt ten, zdaniem Sądu I instancji, świadczy o złożoności oceny skutków wypadków przy pracy u odwołującego. W ocenie Sądu Rejonowego skoro pojedynczy biegli sędziowie nie byli w stanie stwierdzić u odwołującego uszczerbku na zdrowiu, to nie można było również wymagać od lekarza orzecznika ZUS czy komisji lekarskiej ZUS, że będą oni mogli rozpoznać u odwołującego schorzenia neurologiczne czy psychologiczne wywołane wypadkiem przy pracy. Organ rentowy (lekarz orzecznik ZUS/komisja lekarska ZUS) nie dysponuje takimi środkami diagnostycznymi jakimi dysponuje instytut naukowo-badawczy i nie jest w stanie dokonywać ocen lekarskich w wyniku kompleksowych i kilkudniowych obserwacji klinicznych. W konsekwencji w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki ustalające odpowiedzialność organu rentowego za opóźnienie w wypłacie jednorazowego odszkodowania, której organ rentowy dokonał w zgodzie z art. 15 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

W dalszej kolejności Sąd I instancji powołał się na treść art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2012r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.) i uznał, że decyzja organu rentowego winna zostać wydana w ciągu 14 dni licząc od dnia, w którym otrzymano orzeczenie lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej. W sytuacji, gdy pozostają jeszcze do wyjaśnienia okoliczności niezbędne do wydania decyzji, termin 14-dniowy rozpoczyna swój bieg dopiero z chwilą ich wyjaśnienia. Do tego terminu nie wlicza się okresów wymaganych do dokonania prawem przewidzianych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz opóźnień spowodowanych z wyłącznej winy strony lub niezależnych ze strony organu rentowego. Natomiast przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 19 stycznia 2012 roku, III AUa 1549/11, LEX nr 1124837).

W tej sytuacji Sąd Rejonowy uznał, że skoro – w świetle powołanych norm – organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie jednorazowego odszkodowania, nie jest również zobowiązany do wypłaty odsetek.

Apelację od powyższego wyroku wniósł G. W..

Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 85 § 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i orzeczenie zasadności odmowy przyznania odsetek za zwłokę na rzecz ubezpieczonego zgodnie z datą wymagalności do dnia zapłaty oraz art. 15 ustawy z dnia 30 października 2012r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, polegające na uznaniu, że organ rentowy nie dysponował odpowiednimi możliwościami, by właściwie ocenić stan zdrowia odwołującego i przyznać mu prawo do jednorazowego odszkodowania.

Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do odsetek tytułem zwłoki w wypłacie jednorazowego odszkodowania. Dodatkowo wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych a także kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wskazano, iż w postępowaniu sądowym, którego efektem było wydanie przez Sąd Okręgowy wyroku przyznającego ubezpieczonemu prawo do jednorazowego odszkodowania, nie pojawiły się w sprawie żadne nowe okoliczności dotyczące nowych chorób, czy pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonego. Stan zdrowia ubezpieczonego

w okresie pomiędzy wydaniem przez ZUS w dniu 30 grudnia 2010r. decyzji o odmowie przyznania mu prawa do jednorazowego odszkodowania nie zmienił się w żaden istotny sposób do dnia wyrokowania przez Sąd Okręgowy w G. czyli do dnia 6 marca 2014r., zatem stan zdrowia ubezpieczonego był znany organowi rentowemu i mógł on, po prawidłowej jego ocenie, wydać decyzję przyznającą jednorazowe odszkodowanie. Tym czasem ZUS oparł się na błędnie przeprowadzonym procesie orzeczniczym i tym samym wydał błędną decyzję. Dalej apelujący nie zgodził się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż ZUS nie ponosi winy za opóźnienie, bo nie dysponuje takimi metodami diagnostycznymi, jakimi dysponuje Instytut Medyczny. W ocenie apelującego również komisja ZUS mogła pogłębić diagnostykę stanu jego zdrowia, bowiem dysponuje ona możliwościami, by kwestię tą zweryfikować, jak choćby przez skierowanie odwołującego do kliniki, zasięgnięcie opinii specjalistów, czy też przeprowadzenie dodatkowego badania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego przed Sądem Rejonowym, Sąd II instancji dokonał odmiennej jego oceny i uznał, że organ rentowy dysponował wystarczającymi możliwościami do właściwej oceny stanu zdrowia odwołującego, które już na etapie postępowania orzeczniczego w ZUS pozwalały na ustalenie uszczerbku na zdrowiu i tym samym przyznanie jednorazowego odszkodowania .

Spór w rozpoznawanej sprawie dotyczył wyjaśnienia, czy po stronie organu rentowego doszło do zwłoki w ustaleniu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu następstw wypadku przy pracy z dnia 18 września 2009r., jakiemu uległ G. W., a także jego wypłaty oraz czy wydanie przez ZUS decyzji przyznającej to odszkodowanie w terminie 14 dni od otrzymania wyroku Sądu Okręgowego, ustalającego takie prawo, a następnie wypłata tego odszkodowania w terminie 30 dni od wydania tej decyzji pozwala, przy uwzględnieniu obowiązujących obecnie w tym zakresie przepisów, na uznanie, że organ rentowy nie pozostawał w zwłoce z wypłatą jednorazowego odszkodowania.

Jak prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy kwestię odsetek w postępowaniu przed organem rentowym reguluje ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 121, ze zm), zwana dalej ustawą systemową.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 tej ustawy, jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni akceptuje również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 15 września 2011r., w sprawie II UK 22/11 (LEX nr 1109360), gdzie wskazano, iż zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno nie wydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. Odsetki należą się za czas opóźnienia, tj. poczynając od dnia wymagalności długu, a kończąc na dniu jego zapłaty. Na ten zamknięty okres składają się poszczególne dni opóźnienia, a należność z tytułu odsetek narasta sukcesywnie, podwyższa się bowiem z każdym dniem o stosowną kwotę pieniężną. W prawie ubezpieczeń społecznych dniem zapłaty jest dzień określony w § 2 ust. 6 rozporządzenia z dnia 1 lutego 1999r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12, poz. 104), to jest dzień przekazania należności na pocztę lub do banku. Z kolei przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego lub wypłaty tego świadczenia.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd merytoryczny niesłusznie przyjął, że ustaleniem wszystkich niezbędnych okoliczności faktycznych i prawnych do przyznania odwołującemu prawa do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy, było wydanie przez Sąd Okręgowy w G. w sprawie VIII Ua 20/13 wyroku z dnia 6 marca 2014r., którego rozstrzygnięcie opierało się na przeprowadzonym przez ten Sąd dodatkowym postępowaniu diagnostycznym w Instytucie Medycyny Pracy i Zdrowia Środowiskowego w S.. Wręcz przeciwnie organ rentowy już na etapie postępowania przed tym organem dysponował szerokim materiałem orzecznictwem i możliwością ewentualnego jego pogłębienia, w celu prawidłowej oceny następstw zdrowotnych wypadku przy pracy, któremu uległ ubezpieczony w zakresie pozwalającym na przyznanie mu jednorazowego odszkodowania.

ZUS, wbrew odmiennej ocenie Sądu I instancji, posiadał możliwości prawne i techniczne do pogłębienia diagnostyki stanu zdrowia odwołującego, w kontekście zgłaszanych przez niego schorzeń, dolegliwości i ocen specjalistów, z których pomocy korzystał. W szczególności orzecznicy ZUS mogli we własnym zakresie zwrócić się do właściwego lekarza konsultanta, czy też zlecić pogłębienie diagnostyki, a także wykonanie badań specjalistycznych. Możliwości takie daje przepis § 6, ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 954). Zgodnie z tym przepisem Lekarz orzecznik może, przed wydaniem orzeczenia, zlecić uzupełnienie dokumentacji medycznej o opinię właściwego lekarza konsultanta, a także o wyniki badań dodatkowych i specjalistycznych. Tak więc, wbrew temu, co podnosił organ rentowy i co przyjął Sąd Rejonowy, ZUS miał możliwość przeprowadzenia we własnym zakresie, właściwej oceny stanu zdrowia odwołującego i prawidłowego ustalenia istniejącego u niego uszczerbku na zdrowiu. Tym samym warunkiem koniecznym dokonania prawidłowej oceny stanu zdrowia odwołującego nie było przeprowadzanie przez Sąd dowodu z opinii Instytutu Medycznego.

Należy podkreślić, że ubezpieczony składając w dniu 21 października 2010r. w organie rentowym wniosek o jednorazowe odszkodowanie załączył do niego karty informacyjne leczenia szpitalnego w różnych placówkach z 29 września 2009r., z 29 grudnia 2009r. , z 28 stycznia 2010r. i z 9 czerwca 2010r. Potwierdzają one występowanie u pacjenta kilku zmian chorobowych w wyniku zatrucia tlenkiem węgla po masowym wypadku na kopalni, w tym zaburzeń adaptacyjnych z zaleceniem opieki psychologa. Także przedstawione przez niego wówczas wyniki badań wskazywały na występowanie nieprawidłowości. Obowiązkiem organu rentowego było nie tylko starannie i wnikliwie przeanalizować te diagnozy i wyniki konsultacji, ale we własnym zakresie je uzupełnić, ewentualnie zwrócić się o opinię do specjalisty konsultanta. Przypadek odwołującego należał niewątpliwie do skomplikowanych medycznie na co wskazuje liczba wydanych w sprawie opinii i długotrwałość procesu sądowego, w trakcie którego ubezpieczony nie złożył żadnych dodatkowych dowodów. Tym bardziej więc postępowanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako wyspecjalizowanego organu wymagało zastosowania dostępnych procedur i poczynienia szczegółowych ustaleń ,czego w niniejszej sprawie zaniechano.

W świetle powyższych rozważań należy uznać, że opóźnienie w przyznaniu odwołującemu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 września 2009r. jest skutkiem błędu organu rentowego w ustaleniach faktycznych, będącego następstwem naruszenia przepisów proceduralnych, a tym samym następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Zatem Sąd Rejonowy dokonał niewłaściwej oceny stanu faktycznego, a w jego kontekście niewłaściwej interpretacji obowiązujących przepisów, przez co błędnie je zastosował.

Reasumując, Sąd II instancji uznał, że apelacja odwołującego jest uzasadniona i ubezpieczony ma prawo do odsetek ustawowych od jednorazowego odszkodowania, które wypłacono odwołującemu w kwocie 21.735 zł, za okres od 30 grudnia 2010r., tj. od momentu wydania decyzji w zakresie prawa do jednorazowego odszkodowania, do dnia 11 kwietnia 2014r., tj. do dnia, kiedy zostało ono faktycznie wypłacone.

W konsekwencji Sąd odwoławczy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak

w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 13 ust 1, pkt 2 w zw. z § 6 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Mariola Szmajduch (spr.) (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia